

BULLETIN OVER ETHIOPIË EN ERITREA

Uitgave van Interkerkelijke Stichting Ethiopië/Eritrea

nr. 26 • maart 2009

Redactieadres: Industrierondweg 14a, 8321 CG Urk. Tel. 0527-682123 • Fax 084-8388817
E-mail: isee@hetnet.nl • www.isee-urk.nl Bank 45.11.15.627 • Giro 3901051 • ANBI 0070.45.396

Computers voor technische school

Eind 2007 heeft Tinus Uijtdehaag, lid commissie Landbouw & Techniek, de technische school in Shashamane bezocht. Deze school is opgericht door een Ethiopische hulporganisatie, en heeft als doelgroep 'drop-outs', jongens én meisjes vanaf ca. 18 jaar die hun school niet hebben afgemaakt en een bijna kansloos bestaan leiden: geen opleiding, geen vak geleerd, werkloos! Deze technische school biedt deze jongeren een zeer praktijkgerichte eenjarige opleiding aan in metaal- en houtbewerking, met als gevolg dat alle afgestudeerden met succes werk hebben gevonden.

Wat in 2007 reeds opviel was het feit dat er niet voldoende apparatuur aanwezig was, en geen enkele computer. Dat was de aanleiding dat bij terugkomst in Nederland contact werd gezocht met een school alhier. Deze school was bereid om in eerste instantie 25 in goede staat verkerende computers te doneren, en voor de nabije toekomst uit te kijken naar geschikte apparatuur. De Nederlandse organisatie PUM (zendt seniorexperits, als vrijwilliger, uit naar ontwikkelingslanden) was bereid om de transportkosten naar Ethiopië voor haar rekening te nemen en ISEE heeft de invoerkosten betaald.

In december 2008 is Tinus, tesamen met een computerleraar, wederom door PUM uitgezonden naar Shashemane met als doel om deze computers te installeren, en om de leraren te trainen in de elementaire beginselen van computeronderwijs, zoals Windows XP, Word, Excel en

technisch tekenen op de computer. De leerlingen van de technische school hebben de benodigde computertafels zelf gemaakt. Zowel directie, leraren, als ook de leerlingen waren zeer enthousiast met de intrede van de computer in het onderwijs. Het resultaat van dit alles is dat de

technische school nu beschikt over een goed ingericht computer trainingcentrum, dat geschikt is voor zowel het onderwijs van deze school, als ook voor het geven van korte cursussen voor de lokale bevolking van Shashamane, zoals huisvrouwen, jongeren, etc.

Yamaha Motor stelt motor beschikbaar

Maar liefst twaalf uur duurt het transport van zorgwekkende patiënten van het Dek Island in het Tanameer, Ethiopië. Dat vervoer gebeurt nog steeds per papyruskano. Op initiatief van Jan Douma, Oppenhuizen werd met steun van het Kompaenenkoor 'It Skip sûnder roer' uit IJlst een actie opgezet voor een ambulanceboot.

Aanleiding was dat Douma uit Ethiopië kwam met een diep trieste ervaring van een zwanger tienermeis-

je dat met haar kind het leven liet omdat ze niet op tijd in het ziekenhuis konden komen. Inmiddels was er voldoende geld ingezameld voor een aluminium ambulanceboot maar ontbraken de middelen voor de forse investering van een zware buitenboordmotor van 40 PK. Yamaha Motor Nederland B.V. stelt deze motor beschikbaar. Direct na de opening van Boot Holland 2009, 6 t/m 11 februari in het WTC Expo te Leeuwarden, werd de motor door gedeputeerde Piet Adema

overgedragen aan Jan Douma. Een hoogst ongebruikelijke handeling op de beursvloer van Boot Holland. Maar een daad van liefdadigheid die er mocht zijn temidden van de commerciële scheeps- en jachtbouw. Op dat moment werd het levensreddend werk werkelijkheid voor de eilandbewoners van Dek Island. Een ambulanceboot die met supersnelle motor in twee uur naar het vaste land voor ziekenhuisopname aan het Tanameer vaart. Een tijdsbesparing van maar liefst tien uur.

De Sales Managers van Yamaha Motor Nederland, Ferdinand Altenburg en van Yamaha Motor Europa, Feike van Wieren ontvingen uit handen van Douma een certificaat van de actievoerders waarin respect en dankbaarheid werden uitgedrukt voor hun belangeloze bijdrage aan het doel dat levens spaart op Dek Island.

Douma verbleef meerdere malen in Ethiopië en Eritrea voor een zeer succesvol visserijproject. Bij dit project was hij sterk betrokken als docent Jacht- en Scheepsbouw bij voorheen Centrum Vakopleiding, nu ROC De Friese Poort. In samenwerking met de Interkerkelijke Stichting Ethiopië/Eritrea te Urk werden welgeteld 18 boten gebouwd als leerproject voor scholieren die nu als vaklieden werkzaam zijn in de watersport sector en de scheepsbouw in Friesland.

♦ Jan Douma ontvangt tijdens Boot Holland 2009 van gedeputeerde Piet Adema een Yamaha motor voor de ambulanceboot op Dek Island.

Een duik voor Dek

Een paar familieleden van bestuurslid Willem Remijnse hebben op nieuwjaarsdag een frisse nieuwjaarsduik gedaan. Deze jongeren heten Els Remijnse, Ton Remijnse en Joost Kuijper. Hierbij een foto met hun vaantje.

Natuurlijk namen ze die duik niet voor niks, want familie, vrienden en bekenden hebben gul bijgedragen en zo bracht hun aktie in totaal 210 euro op voor Dek Island.

Over Drentse 'knieperties' en schoenenpoetsen

Met een 'microkrediet' van vijf euro de man gingen 14-jarige catechisanten in Nijveveen aan de slag.

In het kader van kennismaking met diaconaal werk was namelijk in deze leeftijdsgroep gekozen voor een aspect van het werk dat de interkerkelijke Stichting Ethiopië/Eritrea behartigd: vrouwen in Ethiopië microkrediet verschaffen om voor zichzelf iets op te bouwen.

Al eerder in het seizoen was er door alle catechesegroepen een bezoek gebracht aan de Wereldexpres, de mobiele interactieve tentoonstelling van JOP en Kerkinactie. Dat bleek een schot in de roos te zijn, want de jongeren werden op een heel goede en aansprekende manier bepaald bij wereldvoedsel vragen en de rol die wij daar zelf in spelen.

Hier werd op voortgeborduurd door het projectje 'Microkrediet' op te starten. Een gespreksavond over de gelijkenis van de ponden (Lucas. 19:11-27) werd gevolgd door een informatieavond door de Stichting, bij monde van de fam. Bos. Op deze manier kregen de jongeren een beeld waarom het ging in de praktijk. Vervolgens kregen ze een microkrediet van vijf euro per persoon waarmee ze alleen of samen aan de slag konden gaan. Zelf bedachten ze de mogelijkheden die ze hadden in het kader van hun toch al drukke bezigheden. Want dat was duidelijk een punt: wanneer kan iedereen? Maar al met al kwamen ze er op uit om op zaterdagmiddag tegenover de plaatselijke supermarkt een schoenpoetsplaats te creëren. En voor de zondag, bij het koffiedrinken in de kerk, werden de beroemde 'knieperties' gebakken – overheerlijke, flinterdunne Drentse koeken – en cake, etc. Dit alles was tegen een bijdrage te verkrijgen. De zondag daarop, tijdens de afsluitingsviering van de catechese presenteerden ze zich met een powerpoint. Ook de collecte bracht geld in het laatje, evenals de verkoop van Ethiopische spulletjes. Al met al was er de opbrengst van ongeveer 563,35 euro t.b.v. de microkrediet-verlening door de stichting. Geen grootse opbrengst wellicht; maar de grote winst zit er dit keer in dat jongeren zich bewust worden van dit werk door zichzelf hierop te bezinnen en het daadwerkelijk te vertalen door zichzelf er voor in te zetten!

Fijn dat uw stichting ons wilde helpen om dit te realiseren!

Ds. Peter van Heiningen

Ethiopische gastvrijheid

We zijn in Debre Zeit. Een plaats op een uurtje rijden van Addis Abeba. In deze plaats start de stichting een nieuw project: Solar Cooking. Koken op zonne-energie. De voorbereidingen voor het project zijn afgerond en staan op het punt te beginnen.

We kunnen nog niets zien van de praktijk. Jammer. Gelukkig weet ik, Gerrit Bos, de naam en het telefoonnummer van een andere organisatie die eenzelfde project ook doet in deze regio. Ik geef het nummer en direct wordt een afspraak gemaakt. Na de lunch gaan we op weg en na een half uur heen en weer geschud te zijn komen we op de plaats van bestemming. We bekijken de schuur waar de cookit wordt gemaakt. Leuk om te zien, maar we willen de cookit zien als hij in gebruik is. Dat is wel mogelijk, maar dan moeten we verder het platteland op. Daar wordt hij al een jaar gebruikt. En dat betekent 20 minuten (Ethiopische minuten) rijden over onbegaanbare wegen. Geen probleem voor ons. Na 45 minuten komen we aan...

Onaangekondigd komen we bij een woning. Twee jonge vrouwen komen naar buiten. Ze gebruiken allebei een cookit al een jaar. Ze hebben juist een nieuwe gekregen, want na een jaar is de cookit aan vervanging toe. Met verve wordt het apparaat in elkaar gezet en wordt een pan gevuld met water en in de cookit gezet. Voordat we verder spreken worden er twee banken naar buiten gedragen. Gasten kun je toch niet laten staan of op de grond laten zitten. Als we zitten, denken we te kunnen beginnen, maar eerst moeten we een eigengestookt Ethiopisch biertje nemen. Naar 'slands gewoonte wordt

het grote glas tot de rand toe gevuld. Onze begeleiders verzekeren ons dat we er geen last van zullen krijgen. Tijdens het gesprek komt men al weer langs om het glas bij te vullen. Het lukt mij om dit te voorkomen. Als het glas eindelijk leeg is (een zoete substantie die ik toch niet zo vertrouwd) komen ze al weer langs om het opnieuw te vullen. Ik weiger beslist, maar onze begeleider zegt dat dit wel onbeleefd is. Je hoort in zo'n geval ook een tweede te nemen, want anders zou je het idee kunnen geven, dat de eerste niet lekker was. Ik ben toch maar onbeleefd gebleven. Geen probleem, want dan zetten we wel koffie! We maken duidelijk dat we dat ook af moeten slaan vanwege de tijd. Gelukkig dringt men niet verder aan als we ook het bier weer weigeren. Ondertussen kookt het water al! Achteraf ben ik blij met onze 'onbeleefde' houding, want ik vermoed dat we het op onze terugreis hadden moeten bezuren. Want 45 minuten door elkaar geschud worden in een auto is niet bepaald bevorderlijk voor de toestand van je maag...

P.S.: Tijdens het gesprek wijzen ze ons ook nog op één van hun dochters. Een niet onaantrekkelijke jonge dame. Paula heeft twee zoons die nog 'vrij' zijn en Gerrit heeft er ook nog één. We nemen de vraag mee naar het thuisfront...

◆ Paula Polderman (links).

◆ Gerrit Bos (rechts).

De kinderen groeien in hun ontwikkeling en saamhorigheid

Het is alweer ruim twee jaar geleden dat ons weeshuis is gestart. De tijd glipt je zomaar door de vingers. Maar door een terugblik zie je toch wat er allemaal is gebeurd. Om uw geheugen weer even op te frissen een kort overzicht.

In de zomer van 2006 hebben wij (Martin en John Seiffers) besloten, om een weeshuis op te zetten voor een groep straatkinderen die zonder onze hulp nooit in de maatschappij zouden worden opgenomen. De meeste kinderen zijn namelijk wees geworden omdat één van de ouders is overleden aan aids. Hierdoor dragen zij een 'stempel' met zich mee.

Na dit besluit, hadden we vrij snel intensief contact met ISEE. Nadat er enkele besluitenvormende gesprekken binnen de stichting waren gevoerd, werd het weeshuis BAT (betekent huis) een feit.

Vanaf dat moment hebben we de kinderen alleen maar zien groeien in hun ontwikkeling en saamhorigheid. Het is nu een echte 'familie', bestaande uit 15 kinderen en een nanny. Dit alles wordt geleid door de dragende kracht van Bereket, de lokale manager.

Wij hebben de taak om de benodigde financiën te innen. Dit valt echt niet mee, zeker nu, in deze crisisperiode, wordt dat alleen maar moeilijker. Bedrijven waarvan we een jaarlijkse

Groepsfoto weeskinderen in shirtjes van de TU-Delft, Bezoek Martin 2008 .

bijdrage konden verwachten hebben veelal afgehaakt.

Door presentaties te geven proberen wij de geldstroom weer op orde te krijgen. Zo zijn er presentaties geweest bij Rotary- en Lionclubs, wat een hoop energie vraagt, maar tegen de verwachting in, weinig oplevert. Terwijl een presentatie in een bejaardenhuis je kracht geeft en voldoening. Momenteel loopt er een project met een groepje jonge mensen, die een benefietconcert voorbereiden om zo geld in te zamelen.

De verwachte opbrengst is niet hoog, maar betrokkenheid en bewustwording is ook van groot belang. Het is toch mooi om deze jonge mensen een

band met elkaar te geven.

Tijdens zijn bezoek in 2008 heeft Martin samen met Bereket het blindenproject van ISEE in Awassa bezocht.

Hier waren beide partijen zo enthousiast over, dat er wordt gekeken naar een mogelijke samenwerking. Wat kunnen de kinderen van beide projecten voor elkaar betekenen?

Deze enthousiaste wil om elkaar te helpen doet je goed en daar doe je het

toch allemaal voor.

De reacties, in slecht Engels, lopen over van dankbaarheid:

To received my dear father John. How are you and your family and parents? I am very fine. Thank you, your letters. This short letters writing to you introducing my self. My name is Yodite Awoke. I am 14 years old & a grade seven student. By died of my father and mother any supporter parents do not know, because of this reason I am out to the street life. In street, life is a very challenge. It's not gat on time to food, clothe, and other things. Bed is not taking, because very problems I am sleeping in drainage of the road about one year and seven moths. Now a day in BAT I've got on time to any human needs likes food, clothe, medication, education, shelter, and soon. Here are short discrapations of my self. In One day I am seen you in face. John please Greeting to martin families. Buy John Yodite awoke

Dear Martin, our father, we were in need of your coming when we saw you we were very happy.

We all respect you and love you and you come here with the help of God.

We all thank our God about you.

Thank you.

Kalkudan

Na ons bezoek in maart kunnen we weer meer vertellen.

Groepsfoto van de jongeren die een benefietconcert organiseren.

Tinus Uijtdehaag en Jeroen Hamerlinck brachten in december 2008 namens ISEE en PUM een bezoek aan de Technische School van Shashamane om het computeronderwijs te helpen opzetten. Het installeren van 25 computers kan soms nogal saai zijn, maar op donderdag 18 december 2008 was er een onverwachte onderbreking.

Koeien vangen

Uit het reisverslag:

Na het nuttigen van een kleine lunch komen we terug bij de school en eigenlijk verwachten we dat het een rustig middagje wordt. Opeens staat iemand voor de deur en zegt dat het schoolhoofd ons nodig heeft, we begrijpen er geen biet van, waarom dan? We gaan toch maar kijken, de aula zit ineens helemaal vol met kleine boeren (20 boeren en 10 boerinnen) die vandaag een koe uitgereikt krijgen. Het begint mij te dagen. Dit zijn de koeien die uitgereikt worden als onderdeel van ons Valse Bananen Project. Er zijn twee twee hoge heren van het landbouwschap aanwezig. Blijkbaar zijn ook wij hooggeëerde gasten. Er volgen toespraken van twee heren van CDI (de Ethiopische hulporganisatie) en de twee landbouwschappers. De boeren, met name de boerinnen, kijken ons de hele tijd nieuwsgierig aan. We horen in een toespraak iets dat op 'Holland' lijkt en iedereen klappt. Voor ons? Tinus wordt uitgenodigd een praatje te houden en spreekt, in het Engels, het gezelschap toe. Tijdens de toespraak van de meneer van het landbouwschap krijg ik de indruk dat ie het telefoonboek aan het voorlezen is.

Dan worden er lootjes getrokken. Op elk lootje staat een nummer en elke koe heeft een nummer op zijn oormerk. Elke boer mag een lootje trekken en buiten zijn bijbehorende koe gaan ophalen.

Maar daar lopen de koeien allemaal nog los rond. Een paar medewerkers proberen touwen om de koeien hun nek te doen, maar die blijven natuurlijk niet stil staan.

Eindelijk hebben een aantal boeren hun koe gevonden, links en rechts worden boeren voortgetrokken door hun nieuwe aanwinst. Wie heeft wie gevangen?

Het duurt zeker een uur voordat iedereen zijn koe in handen heeft. De boeren willen graag op de foto met hun koe. We fotograferen ze allemaal. Na het schieten van de foto laten we hen de foto zien. Ze lachen en schudden

ons de hand. Vervolgens moet iedereen in het kantoor voor ontvangst tekenen.

De boereninnen trekken ineens wat gras uit de grond en lopen op de projectleider af. Ze beginnen te joelen en gooien het gras over zijn handen. Ze wijzen naar de hemel en blijven zingen. Een dankceremonie. Daarna worden wij onder dankjes bedolven. Hartverwarmend!

Na afloop verzamelt de stoet zich en onder gezang lopen ze 5 tot 7 kilometer naar huis. Met een grote stofwolk verdwijnt de hele bende in de verte. We hadden een geweldige middag. De mensen krijgen echt een beter leven, door een simpele koe. Deze koeien leveren 10 tot 12 liter melk per dag, een waardevolle aanvulling op hun karige menu. Wat ze over hebben kunnen ze verkopen.

Door de opwinding van de middag is ons werk blijven liggen. Morgen is er weer een dag.

Ook eens in Ethiopië kijken?

Soms worden bestuurs- en commissieleden van de Interkerkelijke Stichting Ethiopië/Eritrea (ISEE) aangesproken met de vraag: „Ik zou daar ook wel eens willen kijken, kunnen jullie dat niet organiseren?”

Natuurlijk is de stichting daarvoor niet in het leven geroepen. Daarvoor zijn er reisorganisaties, die mooie groepsreizen samenstellen, waaronder ook naar Ethiopië. In een contact met reisbureau ICTAM in Brussel is zo'n groepsreis voor maximaal 20 personen samengesteld. Normaal wordt in dergelijke programma's geen aandacht besteed aan ontwikkelingszaken. In deze reis echter worden minstens drie dagdelen besteed aan bezoeken van projecten van ISEE. Daardoor krijgt deze reis van 15 dagen in november van dit jaar een geheel eigen karakter.

Heel veel hoogtepunten op het gebied van de rijke cultuur van dit land, alsook de mooie en afwisselende natuur, komen volop aan bod. Maar voor de ontwikkelingsprojecten verlaten we de doorgaande weg richting plattelandsdorpen, waar het leven nog echt heel primitief

is. We kunnen zelf ervaren dat kleinschalige hulp vanuit ons land grote gevolgen heeft voor heel veel arme mensen.

Voor deze reis zijn nog enkele plaatsen beschikbaar.

Bent u geïnteresseerd, neem dan contact op met Jan van Keulen van de Commissie Landbouw en Techniek (ISEE). Hij is de tussenpersoon voor het reisbureau en beschikt over alle informatie.
Tel. 038-3374755 of 06-12676125 of keule769@planet.nl

Epifanias

Timkat

Op 19 januari wordt het herdenkingsfeest van de doop van Jezus Christus door Johannes de Doper in de rivier de Jordaan gevierd. Timkat wordt in heel Ethiopië gevierd. De avond ervoor tegen zonsondergang kondigen trompetten en rinkelende sistra's de processie van priesters aan. Ze lopen onder veelkleurige, met goud bestikte paraplu's, die de hemellichamen symboliseren. De jonge diakenen lopen voorop. Ze zijn gekleed in kostbare stoffen en op hun hoofd pronken tiara's die meestal versierd zijn met zilveren hangers. Er worden prachtige processiekruisen meegedragen. Voor de, met een kostbare lap stof bedekte, tabot lopen priesters met wierookvaten. De tabot wordt naar het water gedragen om later door de priesters gezegend te worden. 's Nachts om twee uur wordt er een heilige mis opgedragen. Overal zijn toortsen en vuren zodat de hemel fel verlicht is. De aanwezige gelovigen zijn allemaal gekleed in het wit met traditionele sjamma's. Als de zon opkomt dompelt de priester een gouden kruis in het water en dooft de heilige kaars. Daarna wordt iedereen besprenkeld met het heilige water. Dit alles ter herinnering aan het doopsel van Jezus Christus.

De sistra is een soort rammelaar die alleen voor kerkmuziek wordt gebruikt.

De Tabot of Ark des Verbonds is een olijfhouten plank die volgens bepaalde vastgelegde regels werd gegraveerd en waarop men de mis viert. Iedere kerk heeft zijn eigen tabot, soms zelfs meerdere. Dit hangt er vanaf welke en hoeveel heiligen in de kerk vereert worden want elke heilige heeft zijn eigen tabot. De tabot mag na zijn afwerking niet meer met de blote handen aangeraakt worden vandaar dat deze, gewikkeld in kostbare lappen, in de processie wordt meegedragen. De tabot wordt in het Allerheiligste bewaard. Alleen bij het feest Timkat blijft het een volledige nacht buiten het Allerheiligste. De oertabot wordt in de Zionkerk in Aksum bewaard.

De sjamma is een soort omslagdoek die zowel door mannen als vrouwen gebruikt wordt.

Voor elke ingezamelde vuilniszak met kleding...

...kan een kind drie weken naar school

Bet Tesfa het winkeltje van Ethiopië

Mevrouw Zewditu was een welgestelde vrouw die zich het lot aantrok van weeskinderen. Ze nam de kinderen op in haar huis en betaalde alles zelf. Op een gegeven moment verzorgde ze bijna honderd kinderen. Maar waar afgaat en niets bijkomt... U raadt het al: Ze kwam in financiële problemen. Ze vond enkele buitenlandse donoren, maar die haakten één voor één af. Alleen ISEE bleef nog over, maar die heeft ook niet voldoende middelen om haar volledig te steunen. MSE-lid Jaap Bakker startte een privé-actie om extra hulp te bieden. Samen kunnen we mevrouw Zewditu enigszins ondersteunen.

Bezoek aan tehuis van mevrouw Zewditu

Omdat ons bezoek bij zuster Senkenesh nogal uitliep, komen we vijf kwartier te laat op onze afspraak bij mevrouw Zewditu. Maar zoals ze hier dan zeggen: „No problem, we are glad that you are here now.”

Aanwezig zijn: het hele bestuur, de zoon van mevrouw Zewditu en zijn vrouw en uiteraard mevrouw Zewditu zelf, een zwaar astmatische vrouw. In vergelijking met oktober 2006, toen ik haar voor het laatst ontmoette, ziet ze er nu goed uit. Af en toe verschijnt er, tussen de tranen door, zelfs een glimlach op haar gezicht. Vanwege de aanleg van een nieuwe weg moest zij haar woning (huurhuis van de gemeente) verlaten. Dat was bekend. Het tijdstip niet. Toen zij officieel bericht kreeg, had zij 15 dagen om te vertrekken. De sloop begon direct daarna. Ze zit nu één jaar in haar nieuwe huurhuis. De huur van het oude huis bedroeg 200 Birr per maand. Het nieuwe huurhuis kost haar 5000 Birr per maand. Ze woont hier nu met 55 kinderen, waaronder zeven afgestudeerde jongelui, die nog geen baan hebben. Tien van de oudste kinderen wonen nog in het oude onderkomen. Hier is alleen het woongedeelte van gesloopt. De bijgebouwen (waaronder de slaapafdeling) blijven namelijk staan. De administrateur en de penningmeester

zijn hier ook en houden zo een beetje toezicht. De jongelui eten bij de rest in het nieuwe onderkomen. Echter, volgens de wegenbouwer worden de bijgebouwen niet gesloopt, want de weg komt minder dichtbij dan eerder was gepland. Er zou nu zelfs ruimte zijn om bij te bouwen. Officieel moet dit alles nog bevestigd worden, maar gezien de hoge huur hebben zij besloten om over twee weken terug te gaan en met gebruik van enkele containers een tijdelijk onderkomen te creëren. De bijdrage van ISEE heeft een ramp voorkomen. „Aanvaard s.v.p. onze nederige dank. Ook dank aan God die jullie op onze weg geplaatst heeft. Praise to the Lord.” De bijdrage van ISEE is gebruikt voor een half jaar huur en verder voor voedsel, kleding en schoolgeld. Andere inkomsten hebben ze op dit moment niet. Het zijn wat giften en gaven van bezoekers, maar niet structureel. Ook is het, vanwege overheidsbeleid, niet mogelijk om aan income-generation te doen. Eén kind kost op dit moment 350 Birr per maand (voedsel/kleding/school). Er is nu nog 84000 Birr in kas. De meeste prijzen voor levensonderhoud zijn het laatste jaar minimaal verdubbeld en de prijs van teff is verdrievoudigd. Hoe ze de toekomst ziet? Zeer, zeer somber. Men heeft gezocht naar dono-

ren, maar dit heeft niets opgeleverd. Samen met lokale organisaties gaat het bestuur nu een nieuwe poging doen voor fondsenwerving. Op dit moment is er wel contact met een groep mensen binnen de Ethiopische Orthodoxe Kerk en deze groep zoekt naar mogelijkheden tot steun.

Eén ding staat vast: Er mogen geen kinderen bijkomen! De kinderen die er nu zijn, zijn weeskinderen die leefden op kerkhoven en kinderen van verkrachte tieners. Deze kinderen zien mevrouw Zewditu als hun moeder. De kinderen hebben nu een relatie met elkaar. Mevrouw Zewditu heeft nu vijf medewerkers die werken op vrijwillige basis. Alleen hun transportkosten worden vergoed. „Gelukkig kunnen we ze nog steeds drie maaltijden per dag geven.” Toen mevrouw Zewditu het eens niet meer zag zitten en in tranen was, zei een kind: „You are suffering because of us!”

Verslag van Gerrit Bos en Paula Polderman.

Nieuwe projecten

Bijna iedere maand komen er bij ISEE aanvragen binnen voor nieuwe projecten. Dit kunnen langlopende, maar ook hele kleine projecten zijn. Om een idee te geven wat er de laatste tijd aan projecten aangenomen is, onderstaand een selectie.

Their own small business

Datum: 18 december 2008

Organisatie: Salu Self Help

Land: Ethiopië

Plaats: Addis Abeba, Shashamane en Awassa

Projectduur: drie jaar, 2009 t/m 2011

Kosten: € 6.000

Omschrijving: Mensen die moeilijk werk kunnen vinden, zoals gehandicapten en mensen met HIV-Aids, worden getraind en krijgen de gelegenheid een eigen bedrijfje op te zetten. Een deel van de investering moeten ze weer terugbetalen, waarmee weer anderen aan het werk geholpen kunnen worden. Het eerste jaar is trainen en opzetten, de volgende twee jaar is begeleiding en terugbetaling. Zo worden in de eerste drie jaar bijna 60 mensen aan het werk geholpen. Het hele project kost € 24.657, gefinancierd door Impulsis, TTAF, SCOS en ISEE.

Visserij aan Lake Beseka

Datum: 19 februari 2009

Organisatie: Fish For All

Land: Ethiopië

Plaats: Metehara, naast Lake Beseka

Projectduur: 2 jaar, 2007 en 2008

Kosten: in totaal € 12.500

Omschrijving: In 2007 en 2008 kreeg de visserij op Lake Beseka een enorme stimulans. Door onvoorziene gebeurtenissen is de ontwikkeling trager op gang gekomen met als gevolg dat het project nog niet helemaal af is. In 2009 moet de visserijcoöperatie geheel zelfstandig en duurzaam kunnen functioneren. Het hele project kost € 25.000, Impulsis en ISEE financieren ieder 50%.

Ambulanceboot voor Dek Island

Datum: 19 februari 2009

Organisatie: Dek Island Kebelle

Land: Ethiopië

Plaats: Bahir Dar – Dek island

Projectduur: 1 jaar, 2009

Kosten: € 8.250

Omschrijving: Wie op Dek Island ernstig ziek wordt heeft een grote kans om daar of onderweg naar het ziekenhuis van Bahir Dar te sterven, omdat Dek Island geen geschikte boten heeft. Met een ambulanceboot moet het aantal onnodige sterfgevallen verminderen.

Bovenstaande omschrijving van de projecten is natuurlijk veel te kort om een goed beeld te krijgen. Het kantoor van de Stichting beschikt over uitgebreide informatie.

Oproep voor tweedehands kinderkleding

Het winkeltje Bet Tesfa loopt prima. In 2008 kon het winkeltje ruim 30.000 euro bijdragen aan de projecten in Ethiopië.

Iedereen kan er goed slagen. Alleen voor de kinderen blijft de hoeveelheid kleding achter bij de vraag. Regelmatig moeten moeders met kinderen het winkeltje verlaten zonder iets te kopen. Ook de werkgroep Wolvega die regelmatig verkoop van kinderkleding houdt kampt met dit probleem. Hebt u overvloedige kinderkleding? U weet nu wat u er mee moet doen!

URK tel. 0527-682123
WOLVEGA tel. 0561-615494
CULEMBORG tel. 0345-518687
OOSTERWOLDE tel. 0516 513220
HOEKSCHEN WAARD
tel. 0186-612584

Graag vooraf even bellen voordat u de kleding brengt!

ETHIOPIE AKTIEDAG
ETHIOPIE AKTIEDAG
21 MAART 2009
LENTE FEEST
van 10-15 uur in de OPEN HOF
BEETHOVENLAAN CULEMBORG

rad van avontuur
boekenmarkt
plantenkraam
kinderspelen
poppenkast
kinderboerderij

GRATIS ENTREE

Met de opbrengst krijgen blinde mensen in Ethiopië een lening waarmee ze een eigen bedrijfje kunnen opstarten